

**ВІННИЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ МИХАЙЛА КОЦЮБИНСЬКОГО**

Інститут філології й журналістики

Кафедра журналістики, реклами та зв'язків з громадськістю

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на тему:

**«РАДІОПЕРЕДАЧА «ТРАГЕДІЯ В МАРКІВЦІ»,
ПРИСВЯЧЕНА 95-ІЙ РІЧНИЦІ ВІД ДНЯ СМЕРТІ КОМПОЗИТОРА
М. ЛЕОНТОВИЧА. ТВОРЧИЙ ЗАХИСТ**

Студентки IV курсу, групи 4Ж
галузі знань 0303 Журналістика та інформація
напрямку підготовки 6.030301 Журналістика
Ткачук Руслани Валеріївни

Науковий керівник: старший викладач,
кандидат наук із соціальних комунікацій
Лешко У. О.

Національна шкала _____
Кількість балів: _____ Оцінка ECTS _____

Голова комісії: _____

Члени комісії: _____

м. Вінниця – 2016 рік

ЗМІСТ

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА.....	3
1.1. Теоретична база.....	3
1.2. Обґрунтування проекту	5
1.3. Мета роботи.....	6
1.4. Джерела фактів.....	6
1.5. Технічні і програмні засоби.....	6
1.6. Сфера застосування.....	7
II. СПЕЦИФІКАЦІЯ РАДІОПЕРЕДАЧІ «Трагедія в Марківці».....	8
2.1. Структура радіопередачі.....	8
2.2. Хронометраж.....	8
2.3. Музичний (звуковий) супровід.....	8
2.4. Ідея.....	9
2.5. Смысл.....	9
2.6. Специфіка аудиторії.....	9
III. СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	10
IV. СЦЕНАРІЙ РАДІОПЕРЕДАЧІ «Трагедія в Марківці».....	12

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

1.1. Теоретична база

Радіо – досить поширене джерело інформації, що має можливість оперативно, достовірно, незалежно від простору і часу впливати на слухача. Незалежно від того, де знаходиться слухач, радіо здатне не просто привернути увагу, а й утримати її.

Радіожурналістика – це вид журналістської діяльності, що базується на використанні технічних засобів радіомовлення, а також сукупність радіопередач, які належать до галузі журналістики (не радіомистецтва), результат творчої діяльності радіожурналістів. Радіожурналістика має низку специфічних властивостей, які відрізняють її від інших видів журналістики. [8,с.107].

У системі електронних ЗМІ радіо є найстарішим, воно започаткувало усну журналістику, дало можливість отримувати якісно інший, порівняно з друкованим, вид інформації. З появою більш документальних і видовищних видів масової інформації (телебачення та Інтернету), воно залишається популярним у всьому світі.

Радіожурналістика – це оперативний вид подачі інформації, але він дещо відрізняється від традиційних газетних і телевізійних ЗМІ, які можуть передавати інформацію за допомогою зображення, що дає можливість ширше і наглядніше зорієнтуватись у проблемі [8, с. 122].

Радіожурналістиці дещо важче заволодіти увагою слухача без візуальних властивостей. Але радіопрोगрами мають і певні переваги над іншими видами ЗМІ. 80% інформації, яку сприймає людина, вона отримує саме завдяки радіо. У транспорті, на роботі чи мимоволі на вулиці існує ймовірність того, що інформація, яка звучить, сприймається і запам'ятується.

Хоча преса, телебачення, радіомовлення, інформаційні агентства організаційно відособлені, але як система характеризуються спільними ознаками. По-перше, вони функціонують в єдиному соціально-політичному

середовищі, по-друге, у своїй діяльності керуються принципами, які забезпечують виконання єдиних суспільних функцій, по-третє, об'єктом їх впливу є та ж сама аудиторія, по-четверте, інформують про ті факти, події, явища суспільно-політичного життя, які соціально значущі та цікавлять широкий загал [2, с.12].

Одне з очевидних і основних завдань радіожурналіста – повідомляти про суспільно важливі події. Фахове інформаційне повідомлення містить відповіді на класичні питання: «Коли? Де? Як? Хто? Що? Чому?». Готуючи матеріал на будь-яку тему, радіожурналіст постійно повинен себе запитувати: що ж корисного, високоморального, високодуховного, просвітницького дає та чи інша інформація слухачам?

Радіомовлення, як і інші засоби масової інформації, знаходиться на перехресті всіх суспільно-політичних, соціально-економічних, духовно культурних процесів, що відбуваються в Україні і світі. Вони, безперечно, впливають на розвиток і функціонування всієї системи радіо, яке виконує бінарну функцію: репродукуючу і продукуючу, тобто відображає реальну дійсність і творить, формує громадську думку [5, с.34].

Радіомовлення з упевненістю можна вважати складним, багатогранним, поліфункціональним виробництвом. Специфічний його характер полягає в тому, що воно є своєрідним виробником національно-духовних цінностей у досить таки великих обсягах щодоби. Зібрані разом програми одного дня склали би декілька томів із сотень сторінок. Таке виробництво також має свою внутрішню структуру, свої способи розподілу праці: численний загін радіожурналістів – кореспондентів, репортерів, оглядачів, коментаторів, редакторів, а також операторів, режисерів, дикторів, акторів та інших співпрацівників, які забезпечують безперервну дію «ефірного конвеєра». Від технологічної структури радіовиробництва також залежить запропонований поділ українського радіомовлення на види [5, с.167].

Емоційно насичена мова радіопередач – найбільш ефективний засіб впливу на почуття слухачів. Чітка національно-ідейна спрямованість,

тематична актуальність, жанрова різноманітність, високий літературний рівень підготовки матеріалів, вміле використання специфічних виражальних засобів радіо є найважливішими чинниками, що спирають цілеспрямованому вибору і сприйманню передач [1, с.170].

Не викликає сумніву актуальність програм, присвячених культурологічній проблематиці. Такі тематичні програми мають розвиватися і набувати популярності, адже вони виконують не тільки інформативну функцію, а й виховну, пізнавальну, просвітницьку та розважальну. Завдяки культурологічній тематиці в радіожурналістиці можна досягти ефекту «привернення та утримання уваги». Якщо тема підібрана вдало, то слухач не лише зацікавиться почутим, а й зробить певні кроки для власного культурного збагачення: постарається відвідати місця, про які йшлося у програмі, прочитати той чи інший твір, познайомитись з невідомим раніше мистецтвом, дізнатися про видатних культурних діячів, їх досягнення.

1.2 Обґрунтування проекту

Культурологічна радіопередача «Трагедія у Марківці» присвячена 95-ій річниці з дня смерті відомого українського композитора Миколи Леонтовича. Це передача, яка розповідає слухачам про життя і творчість Миколи Дмитровича Леонтовича, знайомить з його творчим доробком. Містить актуальні спогади про нього його друзів, колег, учнів. Знайомить слухачів із жанром хорової музики. Варто зазначити, що передача містить свідчення очевидців та дослідників його творчості, побудована на реальних фактах, покликана не просто проінформувати слухача, а й задовольнити його естетичні потреби та збагатити знання про музичне мистецтво.

Наразі існує не так багато програм та матеріалів, присвячених життю і творчості відомого композитора, саме тому виникла необхідність створити ще один продукт журналістської творчості. Крім того, цього року святкують 95-ту річницю з дня смерті композитора, а також 100-річчя «Щедрика».

1.3 Мета роботи

Мета створення радіопередачі «Трагедія в Марківці» про українського композитора Миколу Леонтовича – створення передачі про знану людину Поділля, відомого композитора в жанрі хорової музики, автора всесвітньовідомої колядки «Шедрик». Назва програми пов'язана з передчасною смертю композитора у батьківській хаті на Вінниччині. Радіопередача створена з метою трансляції в ефірі Теплицького районного радіо «Вісті Тепличчини», а також в ефірі студентського радіо «Юнітон» та всеукраїнського радіо «Культура».

1.4 Джерела фактів

Джерельною базою для створення програми послуговували програми обласного та місцевого радіо; праці професора Анатолія Завальнюка, сюжет телеканалу Еверест «Щедре відновлення»; архівні матеріали з Вінницького обласного краєзнавчого музею, архів газети «Вісті Тепличчини» та «Вінничина».

1.5 Технічні і програмні засоби

У процесі створення радіопередачі були використані такі основні технічні засоби: диктофон, мобільний телефон, мікрофони, комп'ютер, програма для звукозапису та монтажу «SoundForge».

Авторський текст записаний безпосередньо у студії звукозапису студентського радіо «Юнітон» Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. У радіопрограмі було використано записи коментарів професора Анатолія Федоровича Завальнюка, директора Вінницького обласного краєзнавчого музею Катерини Іванівни Висоцької, архітектора проекту музею М. Леонтовича в Марківці Олександра Петровича Антонця, студентки Вінницького педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського Вікторії Вербовецької та Ірини Мірошниченко, а також працівників музею. У процесі створення радіопередачі «Трагедія у Марківці» використано цифровий диктофон «Sony ISD-SX2000».

1.6 Сфера застосування

Радіопередача «Трагедія у Марківці» створена для використання в ефірі сучасних українських радіостанцій, районних радіостанцій, зокрема «Вісті Тепличчини», «Українське радіо культура», «Місто над Бугом» «Обласне радіо», «Юнітон», «Хвиля».

Аудіопродукт «Трагедія у Марківці» було подано до Теплицького районного радіо «Вісті Тепличчини». Результати дипломної роботи апробовано на звітній науковій конференції викладачів, аспірантів інституту філології й журналістики та опубліковано статтю «Культурологічна тематика в ефірі українських радіостанцій» у збірнику «Журналістика і мистецтво слова» (Випуск №8, 2016 р.)

II. СПЕЦИФІКАЦІЯ РАДІОПЕРЕДАЧІ «ТРАГЕДІЯ У МАРКІВЦІ»

2.1 Структура радіопередачі

Радіопередача «Трагедія у Марківці» має таку структуру:

- розповідь про видатного діяча українського музичного мистецтва Миколу Леонтовича (слова ведучої);
- спогади учениці композитора Ірини Шероцької (коментар Ірини Мірошниченко);
- розповідь про спадщину Миколи Леонтовича (слова ведучої);
- інформацію про написання геніального «Щедрика» (слова ведучої);
- коментарі директора краєзнавчого музею Катерини Висоцької з приводу 100-річчя «Щедрика»;
- подробиці вбивства Миколи Леонтовича (коментар професора Анатолія Завальнюка);
- інформацію про особливості відновлення музею Леонтовича у селі Марківка Теплицького району (слова ведучої, коментарі Анатолія Завальнюка, директора Вінницького обласного краєзнавчого музею Катерини Висоцької);

2.2. Хронометраж

Загальна тривалість передачі – 27 хвилин 14 секунд.

2.3. Музичний (звуковий) супровід

У радіопередачі використані лише композиції, автором яких є Микола Леонтович: обробка пісні «В звездную ночь Христос рожден», «Дударик», «Ой, горе тій чайці», «Щедрик» у виконанні дитячого хору, «Піють півні», уривок із опери «На русалчин Великдень», «Щедрик» у виконанні учасників проекту «Голос діти», «Пряля» та «Щедрик» у виконанні всесвітньвідомого гурту «Pentatonix».

2.4. Ідея

Ідея створення радіопередачі полягає в осмисленні культурних традицій і надбань нашого народу, а також у висвітленні позиції культурних діячів Поділля. Однією з провідних ідей радіопередачі «Трагедія у Марківці» є популяризація відродження історичних пам'яток відомих діячів української музичної культури.

2.5. Смісл

Радіопередача «Трагедія у Марківці» – це передача культурологічного спрямування. Її смісл полягає у збереженні культурних надбань свого народу, популяризації творчості відомого українського композитора Миколи Леонтовича.

2.6. Специфіка аудиторії

Радіопередача розрахована на аудиторію різну за віковими характеристиками та професійною орієнтацією, соціальним статусом. Доступна та актуальна інформація, маловідомий факт привласнення «Щедрика» іноземними виконавцями приверне увагу молодого покоління.

III. СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Ахмадулин Е. Основы теории журналистики: учеб. Пособие / Е. В. Ахмадулин. – Ростов н/Д: Феникс, 2009. – 350 с.
2. Богомолова Н. Социальная психология печати, радио и телевидения / Н. Н. Богомолова. – М.: Изд-во МГУ, 1991. – 125 с. Гоян О. Основи радіожурналістики і радіоменеджменту: Підручник для студ. Ін-ту журналістики: (вид. друге, доповнене) / О. Я. Гоян. – К.: Веселка, 2004. – 182 с.
3. Борковський О. Українська журналістика на тлі доби (історія, демократичний досвід, нові завдання) / О. І. Борковський. – Мюнхен: Український техніко-господарський інститут, 1993. – 204 с.
4. Владимиров В. Журналістика, особа, суспільство: проблема розуміння: монографія / В. М. Владимиров. – К.: Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка, 2003. – 220 с.
5. Владимиров В. Основы журналистики в понятиях и комментариях учеб. пособие / В. М. Владимиров. – Луганск: Изд-во ВУГУ, 1998. – 144 с.
6. Григораш Д. Журналістика у термінах і виразах / Д. С. Григораш. – Львів: Вища школа, 1974. – 295 с.
7. Здоровега В. Теорія і методика журналістської творчості: підручник / В. Здоровега. – Львів: ПАІС, 2004. – 267 с.
8. Корконосенко С. Основы журналистики: учебник для вузов / С. Корконосенко. – М.: Аспект-Пресс, 2001. – 287 с.
9. Кройчик Л. Основы творческой деятельности журналиста / Л. Кройчик. – С.Пб.: Изд-во Михайлова В.А., 2000. – 200 с.
10. Лизанчук В. Фундаментальні засади функціонування засобів масової інформації в Україні / В. Лизанчук // Творчі та організаційні особливості сучасного медійного простору : зб. наук. праць / Нац. ун-т «Києво-Могилянська академія», Галиц. ін-т ім. В. Чорновола. – Тернопіль-Львів : Піраміда, 2008. – Т.1. – С.167–171.

11. Лось Й. Бачити великі істини (Публіцистика і тенденції розвитку світу)
// Вісник Львівського університету. Серія журналістика. – 2001. –
Вип. 21. – С. 48–51.
12. Михайлин І. Основи журналістики: підручник / І. Михайлин. – К.: ЦУЛ,
2002. – 284 с.
13. Пенчук І. Основи радіожурналістики: Методичні матеріали до вивчення
курсу для студентів спеціальності 7.030201 – Журналістика. / І.
Д. Пенчук. – Запоріжжя, 2004. – 250 с.
14. Прохоров Е. Введение в теорию журналистики / Е. Прохоров. – М.:
Аспект-Пресс, 2003. – 367 с.

IV. СЦЕНАРІЙ РАДІОПЕРЕДАЧІ «ТРАГЕДІЯ В МАРКІВЦІ»

(Початок запису)

(Музична перебивка Н. Леонтович –

В звёздную ночь Христос рождён 00.07- 00.38)

Ведуча: Доброго дня, шановні слухачі! Цьогоріч ми відзначаємо дев'яносто п'яту річницю від дня смерті відомого українського композитора, автора всесвітньовідомої «Колядки дзвонів» – Миколи Дмитровича Леонтовича, тому сьогодні ми поговоримо про цю геніальну постать в українській музичній культурі. Коротке і трагічне життя, довгі роки, овіяні таємницею, всесвітня слава і водночас складна доля відродження в людській пам'яті.

Ведуча: Видатний діяч українського музичного мистецтва ніколи не гордився цим, жив як прості люди, дбав про родину, шанував музику. Одягав старе пальто, на голові була оригінальна шапка, яку пошила йому дружина зі старої ковдри. На руках рукавиці на один палець, а штани – сіро-чорного кольору – з великими фіолетовими латками. Ось так вдягався композитор, який на той час уже був досить відомим не лише в Україні.

(Музична перебивка «Дударик» 00.02 – 00.36)

Ведуча: Безцінними для сучасників є спогади учениці композитора – Ірини Шероцької :

Голос 1: *(Незабутнє враження справило на нас, восьмикласниця, коли в наш клас увійшов Микола Дмитрович і, усміхаючись, привітав нас по-українському: «Добрий день! Сьогодні починаємо вчитись української мови». На годині співу Микола Дмитрович розучував з нами українську пісню «Ой горе тій чайці»)*

(Музична перебивка «Горе тій чайці» 00.04-00.50)

Ведуча: Спадщина Миколи Леонтовича в жанрі хорової музики сягає вершин світового музичного мистецтва. Перші спроби самостійної творчості він зробив ще в семінарії. Підготувавши «Другу збірку пісень з Поділля», звернувся за порадою до найавторитетнішого знавця народної пісні — Миколи

Лисенка. Великий класик побачив у ранніх обробках Леонтовича зародження незвичайного стилю, якому судилося започаткувати нову епоху не тільки в українській, а й у світовій хоровій музиці. У 1914 році Микола Дмитрович пише геніальну пісню «Щедрик», яка з тріумфальним успіхом була вперше виконана 25 грудня 1916 року в Київському університеті хоровим колективом під керівництвом Олександра Кошиці.

(Музична перебивка «Щедрик» дитячий хор 00.01-00.50)

Ведуча: Цього року всесвітньовідомій щедрівці виповнилось 100 років. Тепер вона надзвичайно популярна за кордоном, та мало хто знає, що її автором є український композитор Микола Леонтович. З такої нагоди, та з приводу 95-тої річниці від дня смерті композитора у Вінницькому обласному краєзнавчому музеї було організовано круглий стіл, на який зібралися представники тих місцевостей, які мають безпосереднє відношення до життя і творчості Леонтовича. Про вшанування пам'яті Миколи Леонтовича розказала директор краєзнавчого музею Катерина Висоцька.

Голос 2: (00.08 – 00.25. Мені відомо з круглого столу і перед цим я була на комісії з декомунізації з проектами чи з ідеями, які є в міській раді стосовно вшанування пам'яті Миколи Дмитровича Леонтовича у Вінниці. Я це чула від Олександра Федоришина, він озвучував.

03.35 – 03.50. Є бажання зняти пам'ятник Горькому і на тому місці встановити пам'ятник Леонтовичу, ну я думаю це буде залежати від міської громади, від рішення міської ради ну і від побажання самих Вінничан.)

(Музична перебивка «Піють півні» 02.29-02.56)

Ведуча: З біографії Миколи Дмитровича відомо чимало фактів, але найбільш загадковим є питання смерті. Коли та за яких умов загинув композитор? Професор Анатолій Завальнюк багато років свого життя присвятив вивченню історії життя і творчості Леонтовича, розповідає про різні версії, чому його не стало, що відбулося в останні дні життя.

Голос 3: (00.16 – 02.05. Вбивство Леонтовича було політичним, замовним – його вбив агент уєзчика Грищенко і зрозуміло, що влада,

захищаючи честь мундиру, намагалась применшити значення творчості Леонтовича, а то й і взагалі забороняти цю творчість. Таким чином Леонтович довгі роки залишався майже не відомим композитором.

А тепер як було вбивство. Леонтович, починаючи з дев'ятнадцятого року почав працювати над оперою «На русалчин Великдень» і лібрето писала до цієї опери його учениця в єпархіальному училищі, яка тоді жила в Стражгороді, недалеко від Марківки, Надія Танашевич. І ось Леонтович жив в Тульчині, але для того щоб попрацювати з лібретисткою він їздив в Марківку, де його батько священик працював, в Марківці. Від батька уже навідувався в Стражгород по поводу написання опери, по всяких творчих планах).

(Музична перебивка «На русалчин Великдень» 00.01–00.42)

Ведуча: 23 січня 1921 року з товаришем Леонтович приїхав до Танашевичів, які жили в селі Стражгород, щоб обговорити подальші плани щодо створення опери «На русалчин Великдень». От як згадує Надія Танашевич той вечір:

Голос 1: (Стара Танашевич 6-го січня ворожила по руці Леонтовичу хіромантичним способом, вгадувала довжину лінії життя. Але в цей момент підійшла до них я. Тут же стояв і Грех. Я подивилась і сказала: «Ох, мамо! Та лінія життя зовсім скінчилась, нащо ж ти неправдиво кажеш?» А Микола Дмитрович зареготався, та й каже: «Значить, коли я буду від вас іти, і з лісу вийде бандит мене вбивати, то я йому скажу: е, ні! Стій. Матушка Танашевич мені ще вгадувала довго жити». Потім ми зайшли в кімнату і я на самоті стала питати, що за жарти. Микола Дмитрович сказав: «На днях я давав концерт у казармах. На піаніно забув свій портфель з різними документами. Мене зараз же запросили на чашку чаю, забрали документи, перевірили. Потім я згадав – повернули. Чекаю результатів, а може і вб'ють». У портфелі були квитки для проїзду за кордон, які Клавдія Ферापонтівна, дружина Леонтовича, у нього знайшла після смерті, і знала про те вся родина).

Ведуча: Анатолій Федорович Завальнюк пропонує свою версію подій, що відбувалися в будинку у Дмитра Феофановича – батька Леонтовича.

Голос 3: (02.28 – 03.54) Зрозуміло, що агент, який вбив Леонтовича, він цікавився, деє можливо і вивчав, слідкував за тим, що йому люди місцеві розповіли, що Леонтович іноді буває в батька і приїздить на коротких кілька днів до Марківки. І ось одного із таких приїздів, коли Леонтович приїхав до батька, а потім пішов до Танашевичів: вони там працювали, спілкувалися – це було напередодні Різдва, колядували, щедрували, а потім Леонтович повернувся додому і застав в себе вдома невідомого чоловіка, який представився, що він вповноважений значить з якихось питань бандитства в тих краях і таке інше. Ну це не викликало якого такого занепокоєння, тому що така була традиція, що завжди уповноважені зупинялись переночувати або в хаті старости, або в хаті священика.

(04.23–05.21.) Його пригостили, Леонтович награвав йому якісь фрагменти із опери Чайковського там із опери «Черевички» і показував свої останні роботи, пили каву і все була така дуже гарна інтелігентна розмова. А вранці, перед досвітком, вбивця підходить до сплячого Леонтовича, відкриває йому одіяло, Леонтович спав, по-моєму, на лівому боці і впритул вистрілює в тіло Леонтовича і Леонтович...це був смертельний вистріл, Леонтович 30 хвилин ще побув в непритомному стані, а потім помер. Отаким чином був вбитий видатний композитор Микола Леонтович).

(Музична перебивка «Щедрик Голос діти» 00.02-00.48)

Ведуча: У 1969 році розпочато створення музею Леонтовича в селі Марківці, Теплицького району на Вінниччині, де був убитий композитор. Відповідальним призначили Анатолія Завальнюка.

Голос 3: (05.38–06.12) В 69 році жителі села Марківки і Степанівки на колгоспних зборах вирішили створити музей Леонтовича у Марківці, поскільки бачать, що туди приїжають люди з різних міст – солідні, вчені, дослідники. І вони написали лист в обласне управління охорони пам'ятників культури. Тоді головою цього товариства був професор Борщевський з філологічного факультету.

(06.31–07.56) І він з цим листом прийшов до нашого університету і запропонував мені цей лист, я, прочитавши його, з великим трепетом і хвилюванням поїхав в село Марківку, я найшов із старожилів старого дідуся, вже не пам'ятаю як його прізвище, щоб він мені показав цвинтар, де знаходиться могила. І коли він мене привів на цвинтар, то цвинтаря вже як такого не було, були лише хаці, чагарники, колись там, значить, цвинтар і був. І він підвів мене до могили і каже от туди вдирайся, розгортай хаці і ти там побачиш такий обеліск. І цей момент на мене справив такий разючий, негативне, так би мовити, почуття. Тому що я коли навчався у Львівській консерваторії, то Леонтович для нас був дуже почесним, поважним фахівцем, майстром хороших обробок.і нам навіть Косанатольський, Людкевич показули твори Леонтовича, на яких вони розглядали різні прийоми поліфонії, гармонії.

(08.30–09.17) Мене це дуже схвилювало і наступна моя поїздка була до Гульчина де жила і була здорова його дочка Галина Миколаївна і от вона мені так дивно подивилася і каже: «Синку, куди ти пхаєш голову свою..» тому що багато приїждали, забирали різні матеріали, документи, а потім вони зникали і не було людей і цих матеріалів, а я молодий такий, енергійний, кажу ні, зараз вже інші часи, ми будемо повільно працювати, працювати над музеєм і таке інше.

(10.11–12.22)Таким чином почалася довга багаторічна робота над збором матеріалу і невідомо ще скільки б ми з художником працювали над цією експозицією, бо я відчував, що влада тоді не дуже допомагала.

Але що було таким дуже важливим, що допомогло нам відкрити музей? У 1977-ому році, коли мало бути сторіччя Леонтовича, в ЮНЕСКО було прийнято рішення про всесвітнє святкування сторіччя Леонтовича і ще такого українського композитора як Березовського. Таким чином тоді зразу все змінилося: мене запросили в обком партії, спитали що треба допомогти, і таким чином ми з художником ще багато чого скористались владою в плані матеріальної, матеріального боку, щоб зробити там кілька копій бюстів Леонтовича там, оздобити могилу більш-менш акуратно. І таким чином у 77-

ому році було дуже бурхливе, урочисте відзначення столітнього ювілею Леонтовича.

(Музична перебивка «На русалчин Великдень» 01.05–01.24)

Ведуча: Спільними зусиллями музей все-таки створили. Він функціонував досить довго, його навіть неодноразово грабували, після чого доводилось кілька разів відновлювати експозицію, але шанувальників Леонтовича не меншало, кожен хотів відвідати могилу композитора. За довгі роки існування музею його жодного разу не ремонтували, очевидно зараз настав саме той момент, коли скарб потребує капітального ремонту.

Наразі фасад будівлі у жахливому стані, а могила відомого композитора занедбана настільки, що й глянути соромно. Саме тому музей Миколи Леонтовича знаходиться на реставрації, яка має закінчитися до серпня цього року, стверджує директор краєзнавчого музею Катерина Висоцька.

Голос 2: (00.46– 02.30. *Про музей Леонтовича у Марківці, де служив священиком його батько і де Леонтович був вбитий, ми вже знаємо – це вже наша філія, з минулого року. Зараз працюємо з ремонтом, реконструкцією самого приміщення, розпочали у минулому році, частину робіт провели у минулому році, але так як закінчувався уже календарний рік, то ремонт був призупинений перед Новим Роком і зараз от уже розпочався знов. Іде мова про реконструкцію приміщення, іде мова про напрацювання тематико-експозиційного плану і тих матеріалів, які розміщені в самій експозиції нового музею. Над дизайн-проектом працює архітектор Олександр Петрович Антонець. Планується впорядкування, благоустрій території біля пам'ятки національного значення – самої могили композитора (цим теж займається Олександр Петрович), ну і встановлення пам'ятника Леонтовича чи Щедрику, там же – у Марківці).*

(Музична перебивка «Піють півні»)

Ведуча: То ж як так сталося, що нашого «Щедрика» люблять і шанують за кордом більше, ніж в Україні. Чому Микола Леонтович не заслужив на те,

аби у Вінниці на його честь встановили пам'ятник чи погруддя? Цим питанням переймається Катерина Іванівна.

Голос 2: (02.31 – 03.19. Ну ми знаємо, що пам'ятники Леонтовичу є в Немирові (гарний пам'ятник), в Монастирку (де саме народився Леонтович) є пам'ятник. Ну, я не можу сказати, що зовсім не шанують імя Леонтовича у нас у Вінниці, тому що і училище культури носить його ім'я і на круглому столі ми чули, що і музичні школи хочуть (зокрема Шаргород) присвоїти ім'я Леонтовича. Зараз такий період коли це ім'я підіймається я не можу сказати, що з забуття, але виноситься у нас на перший план на Вінниччині і проводяться певні роботи з цього питання.)

(Музична перебивка «Ой, сивая зозуленька» 00.01–00.44)

Ведуча: Архітектор Антонєць Олександр Петрович, офіційно оприлюднив проект майбутньої будівлі і озвучив терміни задачі проекту.

Голос 4: (01.24 – 01.56) С начала лета прошлого года мы занимаемся разработкой проектных предложений по созданию нового музея. Подход вообще-то комплексный – это и территория и фасад здания, внутренняя реконструкция и создание новой экспозиции.

Кроме того, мы буквально за последний месяц разработали предложение по благоустройству могилы Леонтовича. Это комплекс мероприятий, который вообще-то планируется реализовать в этом году.)

Ведуча: «Роботи над реконструкцією даються нелегко», – скаржаться працівники. Самі ж марківчани переконані, що в терміни не вкладуться, мовляв, роботи над проектом – не початий край, а часу обмаль. Робітники тим часом нарікають на погодні умови.

Голос 5: (Працюємо ми тут, знаєте давно вже, точно не скажеш. Погода погана була. Зразу морози дуже, тоді дощі, всьо шось заважало працювати нормально, але хочемо у всі строки вкластися, щоб до Незалежності зробити. Наше шо діло – маленьке. Як погода буде нормальна, то зробимо).

Ведуча: Цікавою та оригінальною видається пропозиція обладнати на могилі Леонтовича співоче поле, а фасад будівлі осучаснити, зазначає Катерина Висоцька.

Голос 2: (06.37- 06.48. Мені дуже шкода, знаєте, і соромно, що так сталося з цим музеєм, який був відкритий, що він настільки був занедбаний...сільська влада ж виділила на нього кошти.

07.10 – 07.44. Єдине можу сказати, що ми підійшли до нього так як воно має бути: з дизайн-проектами. Можна було б не просто хочемо міняємо вікна, хочемо цепляємо якісь стенди – воно все відпрацьовано, воно все затверджено, воно все пройшло експертизу, те що стосується реконструкції. Те, що стосується могили, то ми зараз готуємо матеріали, ось тільки я Антонцю лист відправила, бо це пам'ятка національного значення, міністерство культури має погоджувати цей проект).

(Музична перебивка «Пряля» 00.58–01.38)

Ведуча: «Трагедія у Марківці» – це не просто вбивство, що сталося у батьківській хаті Леонтовича, це ще й збірник матеріалів про життя і творчість відомого українського композитора, який підготували спеціально для музею Миколи Дмитровича. Жителі Марківки прагнуть відродити пам'ятну згадку про композитора і залучають кожного хто не байдужий до історії рідного краю.

Поділля подарувало нам не просто людину – генія, якому судилося передчасно загинути. Кажуть, що пам'ять не вмирає, і не вмирають діла наші, то чому ж нашого «Щедрика» привласнюють собі іноземні виконавці та композитори?

Не бути байдужим – означає зберігати пам'ять про тих, кого так само як і тебе зростила Подільська земля. Не має значення де ти народився, якщо знаєш «Щедрик» – ти вже виховувався на традиціях Леонтовича. То ж аби «Колядку дзвонів» не використовували за кордоном більше ніж на Батьківщині треба пам'ятати, де саме вона народилася.

(Музична перебивка «Щедрик» пентатонікс 00.37-01.37)

Це була передача на тему «Трагедія у Марківці», з Вами працювала ведуча Руслана Ткачук. До зустрічі! Почуємося!

(Музична перебивка «Щедрик» пентатонікс 00.37-01.37)

Кінець запису